

зѣяли отъ ужасни рани. Всичкото число на убититѣ било 47 человекъ, безъ подпоручика Тодорова, отъ които, двама доброволци и единъ ефрейторъ (отъ 2-ра рота — *Вълчо Геновъ*), били намѣрени на 16-й Ноемврий, а другитѣ — на 17-й и 18-й, слѣдъ заключаване на прѣмирието. Погрѣбението наостаналитѣ 44 человекъ е било на 18-й Ноемврий, въ 12 часътъ по пладне, въ гробищата които се намиратъ срѣщо VI-й бастионъ. За тѣхъ били ископани два голѣми гроба, въ които наредили всичкитѣ тѣзи клѣтници. Опяванието имъ е извършилъ, недавно почившиятъ, Видинский дѣдо Антимъ.

Грозно и печално е било, съобщава единъ очевидецъ, това зрѣлище, на нареденитѣ единъ до други 44 человекъ, за вѣчниятъ сънъ; но то станало още по-печално, когато дошелъ покойниятъ дѣдо Антимъ, който съ растрепераний си отъ изнемоцѣла старостъ гласъ, правѣлъ още по-скрѣбно печалното зрѣлище. Съ глухи ридания и безсълзенъ плачъ, оплакалъ той, тѣзи клѣтници, като имъ замѣнилъ всички роднини: майки, бащи и жени.

„Едвали може се исказа, пише сѣщия очевидецъ, поне една капка отъ тѣзи чувства, съ които бѣхме обзети ний присѣтствующитѣ; тукъ бѣше съединено: и жалостъ и злоба, и милостъ и отмъщение.“

Така сѣ погребени тѣзи клѣтници, за които намъ не остава друго, освѣнъ да се обърнемъ и попитае Видинскитѣ почтени